proti onomu výroku, a ovšem nemá ani nss možnost zkoumati v mezích stížnosti, měl-li úřad pro předpokládané okolnosti dostatečnou oporu.

Musilo proto býti nař. rozhodnutí podle § 6, odst. 2. zák. o ss zrušeno.

Č. 3001.

Horní právo. — Administrativní řízení: * Zastaví-li báňské hejtmanství podle § 26 zák. o závodních a revírních radách na místě báňského revírního úřadu usnesení revírní rady příčící se zákonu, jest přípustno další odvolání k ministerstvu veřejných prací.

(Nález ze dne 17. prosince 1923 č. 21.056).

Věc: Revírní rada pro okres moravsko-ostravský revírního báňského úřadu v Mor. Ostravě proti báňskému hejtmanství v Brně o zlepšení provozu.

Výrok: Nařízené rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvod: Závodní rada koksovny jámy »František« v P. usnesla se dne 2. května 1922 požádati správu závodu, aby na noc přidělen byl jeden elektrikář, který by nahodivší se opravy provedl tak, aby nepřítomností jeho provoz netrpěl.

Této žádosti správa závodu vyhověti odepřela. Závodní rada odvolala se k revírní radě v M. O., jež usnesením z 12. června 1922 rozhodla, že správa závodu jest povinna usnesení závodní rady provésti.

Na to obrátila se správa závodu na revírní báňský úřad v M. O. podáním, jež označila jako odvolání z rozhodnutí revírní rady a v němž upozorňuje revírní úřad na nezákonný postup revírní rady a žádá, aby na základě § 26 zák. o záv. a rev. radách její rozhodnutí jako nezákonné bylo zrušeno.

Výměrem z 27. června 1922 sdělil revírní báňský úřad správě závodu, že žádosti její za zastavení usnesení toho dle § 26 cit. zák. vyhověti nemůže, a připojil poučení, že z rozhodnutí toho možno se odvolati do 30 dnů k báňskému hejtmanství v Brně.

K dalšímu odvolání správy podniku zrušilo báňské hejtmanství v Brně nař. rozhodnutím na základě § 26 zák. č. 144/1920 Sb. usnesení revírní rady z 12. června 1922 jako nezákonné a zároveň nař. výnos revírního báňského úřadu a připojilo tomuto svému rozhodnutí právní poučení, že proti němu dle § 7, odst. 2 zák. z 21. července 1871 č. 77 ř. z. není dalšího odvolání.

Pojednávaje o stížnosti revírní radou do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Usnesení revírní rady, jímž tato ve smyslu § 19 č. 2 zák. z 25. února 1920 č. 144 Sb. rozhodla nějaký spor mezi závodní správou a závodní radou, podléhá podle čl. I § 2 lit. b) zák. z 25. února 1920 č. 145 Sb. instančnímu a konečnému rozhodnutí hornického rozhodčího soudu. Vedle toho instančního postupu a zcela nezávisle na něm podrobil však cit. zák. č. 144/20 revírní rady dozoru správy státní, kterýžto dozor

mají vykonávati revírní báňské úřady. Jako zvláštní povinnost u výkonu tohoto dozoru uložil pak revírním báňským úřadům, že musí usnesení revírní rady, příčící se zákonu, zastaviti. Jestliže báňský revírní úřad plní povinnost dozorčí jemu zde uloženou a tedy zastaví usnesení revírní rady, příčící se zákonu, pak dle cit. zák. ustanovení jest postiženému možno brániti se rekursem k hornímu hejtmanství. O tom však, zda a jakým způsobem možná je náprava v tom případě, nedostojí-li revírní báňský úřad povinnosti mu zde uložené, nemá cit. zák. žádného ustanovení. Jest ovšem přirozeno a v souhlasu s platným právním řádem, dle něhož stranám právní nárok na výkon dozorčího práva nepřísluší, že ani zde nepřiznal zákon stranám opravných prostředků proti negativnímu chování dozorčího orgánu státního, přes to však nelze vyvozovati z nedostatku nějakého zvláštního předpisu v tomto zákoně zvlášť normovaného, že by zde byl zákonodárce chtěl zbaviti státní správu dozoru nad vlastními úřady.

Nemůže býti o tom sporu, že státnímu úřadu přísluší právo dozoru nad státními úřady, jemu instančně podrobenými, a proto také nelze upírati báňskému hejtmanství právo donutiti podřízený jemu úřad revírní, aby svoji zákonem jemu uloženou povinnost plnil. Nad to však plyne též z povahy práva dozorčího, že báňské hejtmanství může dozorčí úkon, jejž revírní úředník provésti opomenul, na místě něho provésti sám ve vlastním oboru své dozorčí pravomoci. Tomuto názoru nemůže státi v cestě stylisace cit. § 26, jenž zřejmě nechtěl a nemohl vyjádřiti nic jiného, než že bezprostřední výkon práva dozorčího přísluší v daném případě revírnímu báňskému úřadu, aniž však chtěl tím měniti něčeho na dozorčí pravomoci nadřízených jemu orgánů státních. Jestliže však báňské hejtmanství při výkonu své dozorčí pravomoci zruší protizákonné usnesení revírní rady na místě revírního báňského úřadu, nelze rozhodnutí takové považovati za rozhodnutí instanční a tedy konečné ve smyslu poslední věty § 26 cit. zák. č. 144, a to ani tehdy, když — jako v daném případě — vyvoláno bylo podáním strany, jež označeno jako odvolání, neboť dle toho, co shora řečeno, straně žádný opravný prostředek proti odepření výkonu dozorčího práva nepřísluší a lze tedy i na takovéto podání pozírati jen jako na stížnost dozorčí a na výrok báňského úřadu jako na výrok učiněný z úřední moci dozorčí.

Proto jest takovýto výrok báňského úřadu, jímž bezprostředně zastaveno bylo protizákonné usnesení revírní rady rozhodnutím vydaným v prvé instanci, a příslušelo proti němu stranám dle § 7, odst. 2 zák. z 21. července 1871 č. 77 ř. z. odvolání k min. veř. prací. Jestliže tedy žal. úřad, vycházeje z mylného právního názoru, že jeho rozhodnutí jest konečné, dal straně nesprávné právní poučení, že proti výroku jeho není dalšího odvolání, jest rozhodnutí jeho nezákonné a slušelo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3002.

Zajištění bytu: I. * Zajištění bytu po rozumu §u 13 zák. č. 225/1922 nemůže se vztahovati pouze na část bytové jednotky. — II. Nelze zajistiti byt po státním zaměstnanci jinam přeloženém, obýval-li byt ten toliko jako podnájemník společně s nájemcem.

(Nález ze dne 18. prosince 1923 č. 17.333).